

Zomernacht

Kristin Hannah bij Boekerij:

De nachtegaal
Wie naar de sterren grijpt (Firefly Lane)
Verder dan de sterren
De tijd van loslaten
Een handvol hemel
Grand Central (verhalen)
Alice, het wolvenmeisje
Midden in de winternacht
Aan het einde van de wereld
De wintertuin
De vier windstreken
De vergeten vrouwen
Zomernacht
Twee zusjes
Mijn verloren dochter
De weg naar huis

Kristin Hannah

Zomernacht

Een aangrijpend drama verandert voorgoed de levens
van drie jonge mensen

Vertaald door Marjet Schumacher

Deze titel is eerder verschenen bij The House of Books

Eerste druk 2013

Zesde druk 2025

ISBN 978-90-492-0544-7

ISBN 978-94-023-2344-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6746-5 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Night Road*

Vertaling: Marjet Schumacher

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Arcangel en Trevillion

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Weesp

© 2011 by Kristin Hannah

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Ik kan niet ontkennen dat ik een helikoptermoeder was. Ik ging naar iedere ouderavond, ieder klassenfeestje en ieder schoolreisje totdat mijn zoon me smeekte of ik alsjeblieft, alsjeblíeft, thuis wilde blijven. Nu hij volwassen en afgestudeerd is, kan ik terugkijken op onze gedeelde middelbareschooltijd met de wijsheid die ontstaat door afstand. Zijn eind-examenjaar was ongetwijfeld een van de meest gestreste jaren van mijn leven, en tegelijkertijd een van de meest dankbare. Als ik eraan terugdenk – en die herinneringen vormden de inspiratiebron voor deze roman – herinner ik me talloze hoogte- en dieptepunten. Bovenal denk ik dat ik het geluk heb gehad om deel uit te maken van een hechte, betrokken gemeenschap waarin we elkaar steunden. Dus deze is voor mijn zoon, Tucker, en alle jongens en meiden die we in de loop der jaren hier in huis hebben verwelkomd en die vrolijkheid en gezelligheid meebrachten. Ryan, Kris, Erik, Gabe, Andy, Marci, Whitney, Willie, Lauren, Angela en Anna, om er maar een paar te noemen. En voor de andere moeders: ik weet werkelijk niet of ik het zonder jullie overleefd zou hebben. Bedankt dat jullie er altijd voor me waren, altijd wisten wanneer een helpende hand te bieden, wanneer een margarita in te schenken, en wanneer jullie me een harde waarheid moesten vertellen. Voor Julie, Andy, Jill, Megan, Ann en Barbara. Tot slot, maar daarom zeker niet minder belangrijk, dank aan mijn man, Ben, die altijd naast me stond en me op duizend verschillende manieren liet weten dat we in het ouderschap, net als in alle andere opzichten, een team waren. Dank aan jullie allen.

Proloog

2010

Ze staat in de haarspeldbocht op Night Road.

Het bos is donker hier, zelfs midden op de dag. Oude, torenhoge naaldbomen groeien in dichte groepjes aan weerskanten van de weg. Hun mossige stammen zijn als speren die zo hoog in de zomerlucht reiken dat ze het zonlicht tegenhouden. Schaduwen liggen kniehoog langs het versleten lint van asfalt; de lucht is roerloos en stil, als een ingehouden adem. Vol verwachting.

Ooit was deze weg gewoon de weg naar huis geweest. Ze had 'm moeiteloos gebruikt, was altijd gedachteloos het wegdek vol kuilen en gaten op gereden, had zelden – of misschien wel nooit – opgemerkt hoe steil de grond afliep aan weerskanten van de weg. Haar gedachten waren destijds bij andere dingen geweest, bij de futiliteiten van het dagelijks leven. Klusjes. Boodschappen. Schema's.

Uiteraard had ze deze route in geen jaren meer genomen. Eén glimp van het verkleurde groene straatnaambord was genoeg geweest om haar een harde ruk aan het stuur te doen geven; beter van de weg af schieten dan hier uitkomen. Althans, dat had ze tot vandaag altijd gedacht.

Mensen op het eiland praten nog steeds over wat er is gebeurd in de zomer van 2004. Ze zitten op barkrukken en op schommelbankjes op veranda's en spuien meningen en halve waarheden, en vellen ongefundeerde oordelen. Ze denken dat een paar kolommen in een krant

hun de feiten verschaffen die ze nodig hebben. Maar de feiten doen nauwelijks ter zake.

Als iemand haar hier ziet, zoals ze hier staat aan deze verlaten weggant in de schaduwen, zal het allemaal weer naar boven komen. Ze zullen terugdenken aan die nacht, zo lang geleden, waarin de regen veranderde in as...

DEEL 1

Op het midden van mijn levensweg bevond ik mij in een donker woud, want de rechte weg was verloren gegaan.

Dante Alighieri, *De Hel*

2000

Lexi Baill tuurde aandachtig naar een landkaart van de staat Washington totdat de minuscule rode topografische namen dansten voor haar vermoeide ogen. De plaatsnamen hadden een haast magische klank; ze zinspeelden op een landschap dat ze zich nauwelijks kon voorstellen, van in sneeuw gehulde bergen die reikten tot helemaal aan de waterrand, van bomen zo hoog en recht als kerktorens, van een eindeloze smogloze blauwe hemel. Ze stelde zich adelaars voor die op telefoonpalen zaten en sterren die zo dichtbij leken dat je ze kon beetpakken. Beren slopen 's nachts waarschijnlijk door de stille dorpjes, op zoek naar plekken die tot voor kort van hen waren geweest.

Haar nieuwe thuis.

Ze wilde graag denken dat haar leven anders zou zijn daar. Maar hoe kon ze dat nou werkelijk geloven? Met haar veertien jaar wist ze dan misschien nog niet veel, maar dit wist ze wel: kinderen in het systeem waren retourneerbaar, als statiegeldflessen en schoenen die je tenen afknelden.

Gisteren was ze vroeg wakker gemaakt door haar pleegzorgbegeleider en had ze te horen gekregen dat ze haar spullen moest pakken. Voor de zoveelste keer.

'Ik heb goed nieuws,' had mevrouw Watters gezegd.

Zelfs half slapend had Lexi geweten wat dat betekende. 'Een nieuw gezin. Super. Bedankt, mevrouw Watters.'

‘Niet zomaar een gezin. Je eigen familie.’

‘Juist. Natuurlijk. Mijn nieuwe familie. Helemaal goed.’

Mevrouw Watters maakte dat teleurgestelde geluid, een zacht uitademen dat net geen zucht was. ‘Je bent sterk geweest, Lexi. Al zo lang.’

Lexi probeerde te glimlachen. ‘Het geeft niks, mevrouw W. Ik weet hoe moeilijk het is om oudere kinderen te plaatsen. En de familie Rexler was top. Als mijn moeder niet was teruggekomen, denk ik dat het bij hen wel iets had kunnen worden.’

‘Het was allemaal niet jouw schuld, weet je.’

‘Ja, dat weet ik,’ zei Lexi. Op goede dagen kon ze zichzelf wijsmaken dat de mensen die haar terugstuurden zo hun eigen problemen hadden. Op slechte dagen – en die had ze de laatste tijd steeds vaker – vroeg ze zich af wat er mis met haar was, waarom het zo makkelijk was om haar in de steek te laten.

‘Je hebt familie, Lexi. Ik heb je oudtante gevonden. Ze heet Eva Lange. Ze is zesenzestig en woont in Port George, Washington.’

Lexi ging rechtop zitten. ‘Wat? Mijn moeder zei dat ik geen familie had.’

‘Je moeder heeft... zich vergist. Je hebt wel degelijk familie.’

Lexi had een leven lang gewacht op die paar kostbare woordjes. Haar wereld was altijd gevaarlijk geweest, onzeker, een schip dat afkoerste op een zandbank. Ze was grotendeels alleen opgegroeid, omringd door vreemden, een hedendaags wolvenkind dat moest vechten voor restjes voedsel en aandacht, en van beide nooit genoeg kreeg. Het merendeel had ze volledig verdrongen, maar als ze haar best deed – als een van de staatspsychologen haar dwong om haar best te doen – kon ze zich herinneren dat ze, hongerig en nat, haar armen had uitgestoken naar een moeder die te high was om haar te horen of zich om haar te bekommeren. Ze kon zich herinneren dat ze dagenlang in een vieze box had gezeten, huilend, wachtend tot iemand zich haar bestaan zou herinneren.

Nu staarde ze uit het vieze raam van een Greyhound-bus. Haar casemanager zat naast haar een roman te lezen.

Na meer dan zesentwintig uur onderweg naderden ze eindelijk hun bestemming. Buiten slokte een staalgrijze lucht de boomtoppen op. Regen maakte kronkelige patronen op het raam en vervormde het uitzicht. Het leek wel een andere planeet hier in Washington; weg waren de zongebakerde broodkorstkleurige heuvels van Zuid-Californië en de grijze wirwar van snelwegen vol files. De bomen waren megagroot, net als de bergen. Alles leek uit de kluiten gewassen en wild.

De bus kwam piepend en schokkend tot stilstand bij een compacte, cementkleurige terminal. Een zwarte rookwolk dreef langs haar raam en onttrok het parkeerterrein kortstondig aan het zicht. Toen sloeg de regen de wolk neer. De deuren van de bus zoefden open.

‘Lexi?’

Ze hoorde de stem van mevrouw Watters en dacht bij zichzelf: schiet op, Lexi. Maar ze kon het niet. Ze keek op naar de vrouw die de afgelopen zes jaar de enige constante factor was geweest in haar leven. Elke keer dat een pleeggezin Lexi had weggedaan, haar had teruggebracht als een bedorven stuk fruit, was mevrouw Watters er geweest om haar met een triest glimlachje op te wachten. Het was misschien niet veel om naar terug te keren, maar Lexi wist niet beter en plotseling was ze bang om zelfs dat kleine stukje vertrouwde kwijt te raken.

‘Wat nou als ze niet komt?’ vroeg Lexi.

Mevrouw Watters stak een hand naar haar uit, met dooraderde dunne vingers en grote knokkels. ‘Ze komt heus wel.’

Lexi haalde diep adem. Ze kon dit. Natuurlijk kon ze dit. Ze had de afgelopen vijf jaar bij zeven verschillende pleeggezinnen gewoond en op zes verschillende scholen gezeten. Ze kon dit wel aan.

Ze reikte naar de hand van mevrouw Watters. Ze liepen achter elkaar aan door het smalle gangpad in de bus, links en rechts tegen de zittingen van de stoelen aan stotend.

Eenmaal uit de bus haalde Lexi haar versleten rode koffer op, die bijna te zwaar was om te tillen aangezien hij gevuld was met de enige dingen waar ze werkelijk iets om gaf: boeken. Ze sleepte de koffer naar de uiterste rand van de stoep en bleef daar staan, balancerend op de stoeprand. Het voelde als een gevaarlijke hoogte, dat kleine klif van

beton. Eén verkeerde stap en ze zou iets kunnen breken of voorover de straat op kunnen tuimelen.

Mevrouw Watters kwam naast Lexi staan en klapte een paraplu open. De regen maakte een bonzend geluid op het strakstaande nylon.

Een voor een stapten de andere passagiers uit de bus en verdwenen.

Lexi keek naar het verlaten parkeerterrein en kon wel janken. Hoe vaak had ze zich al in exact dezelfde positie bevonden? Elke keer nadat mama weer eens afgekickt was, kwam ze haar dochter ophalen. Geef me nog een kans, kleine meid. Zeg tegen deze aardige rechter dat je van me houdt. Dit keer zal ik het beter doen...Ik zal je niet meer vergeten. En iedere keer stond Lexi te wachten. 'Ze is waarschijnlijk van gedachten veranderd.'

'Dat gaat niet gebeuren, Lexi.'

'Het zou toch kunnen.'

'Je hebt familie, Lexi.' Mevrouw Watters herhaalde de angstaanjagende woorden en Lexi bezweek. Hoop maakte zich stilletjes van haar meester.

'Familie.' Ze waagde het om het onbekende woord uit te proberen. Het smolt op haar tong als snoepgoed en liet een zoete smaak achter.

Er kwam een gehavende blauwe Ford Fairlane aan rijden, die voor hun neus parkeerde. De auto had deuken langs de hele bumper en zat onder de roest. Over een barst in een van de ramen zat een kruis van tape.

Het portier aan de bestuurderskant ging langzaam open en er stapte een vrouw uit. Ze was klein en had grijs haar, waterige bruine ogen en het soort gegroefde huid met een diamantpatroon dat zware rokers kenmerkt. Verbluffend genoeg zag ze er bekend uit. Als een oudere, rimpelige versie van mama. Daarmee drong het onmogelijke woord zich weer aan Lexi op, dit keer vol van betekenis. 'Familie'.

'Alexa?' zei de vrouw met krassende stem.

Lexi kon zich er niet toe zetten om antwoord te geven. Ze wilde dat deze vrouw zou glimlachen, haar misschien zelfs zou omhelzen, maar Eva Lange stond daar maar met een diepe frons op haar gedroogde-appeltjesgezicht.

‘Ik ben je oudtante. De zus van je oma.’

‘Ik heb mijn oma nooit gekend,’ was het enige wat Lexi kon bedenken.

‘Ik heb al die tijd gedacht dat je bij de familie van je vader woonde.’

‘Ik heb geen vader. Ik bedoel, ik weet niet wie hij is. Mama wist het niet.’

Tante Eva zuchtte. ‘Dat weet ik nu, dankzij mevrouw Watters hier. Zijn dat al je spullen?’

Lexi werd overspoeld door een golf van schaamte. ‘Ja.’

Mevrouw Watters pakte zachtjes de koffer uit Lexi’s handen en zette hem op de achterbank. ‘Vooruit, Lexi. Stap in de auto. Je tante wil dat je bij haar komt wonen.’

Ja hoor, nu nog wel.

Mevrouw Watters omhelsde Lexi stevig en fluisterde: ‘Niet bang zijn.’

Lexi hield haar bijna te lang vast. Op het allerlaatste moment, voordat het gênant werd, liet ze zo abrupt los dat ze haast omviel. Ze liep naar de gehavende auto en wrikte het portier open. Het piepte en kraakte en zwaaide wijd open.

Het interieur van de auto bestond uit twee zitbanken van bruin vinyl met gesprongen naden die een grijze vulling uitbraakten. Het stonk naar een mengeling van pepermint en rook, alsof er een miljoen mentholsigaretten in waren gerookt.

Lexi ging zo dicht mogelijk tegen het portier aan zitten. Door het gebarsten raam zwaaide ze naar mevrouw Watters en zag ze haar case-manager oplossen in de grijze mist terwijl ze wegreden. Ze liet haar vingertoppen over het koude glas glijden, alsof een dergelijke minimale aanraking haar zou kunnen verbinden met een vrouw die ze al niet meer kon zien.

‘Ik schrok toen ik hoorde dat je moeder is overleden,’ zei tante Eva na een lange en ongemakkelijke stilte. ‘Ze is nu ergens waar het beter is. Dat moet toch een troost voor je zijn.’

Lexi had nooit geweten wat ze daarop moest zeggen. Het was een opmerking die ze had gehoord van iedere onbekende die haar ooit in

huis had genomen. Arme Lexi, met haar dode, drugsverslaafde moeder. Maar niemand wist werkelijk hoe mama's leven was geweest; de mannen, de heroïne, het overgeven, de pijn. Of hoe verschrikkelijk het einde was geweest. Dat alles wist alleen Lexi.

Ze starde uit het raam naar haar nieuwe thuis. Het was ruig en groen en donker, zelfs midden op de dag. Na een paar kilometer heette een bord hun welkom in het Port George-reservaat. Hier waren overal symbolen van de indianen. Orka's van houtsnijwerk domineerden de etalages. Woonwagens stonden op verwaarloosde percelen, vaak met roestende auto's of apparaten in de tuin. Op deze middag aan het eind van augustus getuigden lege vuurwerkstandaards van de recente feestdag, en op een heuvel die uitkeek over de Sound was een glinsterend casino in aanbouw.

Bordjes wezen hun de weg naar het Chief Sealth Mobile Home Park. Tante Eva reed door het park en stopte voor een geel met witte extra brede woonwagen. In de mistige regen zag hij er op de een of andere manier wazig uit, teleurgesteld. Grijs plastic potjes vol met doorgeschoten, verlepte petunia's bewaakten de voordeur, die paaseiblaauw geschilderd was. Voor het raam hing een stel geruite gordijnen als stoffen zandlopers, in het midden bijeengebonden met slierten pluizig geel garen.

'Het is niet veel,' zei tante Eva, beschaamd kijkend. 'Ik huur het van de stam.'

Lexi wist niet wat ze moest zeggen. Als haar tante een aantal van de plekken had gezien waar Lexi in haar leven had gewoond, zou ze zich niet hebben hoeven verontschuldigen voor deze schattige kleine woonwagen. 'Hij is leuk.'

'Kom,' zei haar tante, en ze zette de motor uit.

Lexi liep achter haar tante aan over een zandpad naar de voordeur. Binnen in de woonwagen was het keurig netjes. Er was een kleine L-vormige keuken met een aangrenzend eetgedeelte met daarin een geel gespikkelde formica tafel met chroomkleurige poten en vier stoelen. In de woonkamer stonden een geruite love-seat en twee fauteuils van blauw vinyl tegenover een tv op een metalen standaard. Op een

bijzettafeltje stonden twee foto's, een van een oude vrouw met een hoornen bril en een van Elvis. Het rook er naar sigaretten en bloemen. Aan praktisch iedere deurknop in de keuken hingen luchtverfrissers.

'Sorry als het hier een beetje stinkt. Ik ben vorige week gestopt met roken, toen ik hoorde van jouw bestaan,' zei tante Eva, en ze draaide zich om en keek Lexi aan. 'Meeroken is niet goed voor kinderen, toch?'

Een vreemd gevoel overviel Lexi. Het was een soort fladderen, als van een vogel, en het voelde zo raar dat ze de emotie niet direct herkende.

Hoop.

Deze onbekende, deze tante, was voor háár gestopt met roken. En ze nam Lexi in huis terwijl ze het duidelijk niet breed had. Ze keek naar de vrouw, wilde iets zeggen, maar er kwam niks uit. Ze was bang dat ze alles misschien zou verpesten met één verkeerd woord.

'Ik begeef me hier op volkomen onbekend terrein, Lexi,' zei tante Eva uiteindelijk. 'Oscar en ik – hij was mijn man – hebben nooit kinderen gehad. Wel geprobeerd, maar het lukte gewoon niet. Dus ik weet niks van opvoeden. Als je van plan bent om –'

'Ik zal me goed gedragen. Dat zweer ik.' Verander alstublieft niet van gedachten. Alstublieft niet. 'Als u me houdt, zult u er geen spijt van krijgen.'

'Als ik je hou?' Tante Eva tuitte haar dunne lippen en fronste even. 'Je moeder heeft je werkelijk beroerd behandeld. Kan niet zeggen dat het me verbaast. Ze heeft ook het hart van mijn zus gebroken.'

'Mensen pijn doen, daar was ze goed in,' zei Lexi zacht.

'We zijn familie,' zei Eva.

'Ik weet niet zo goed wat dat betekent.'

Tante Eva glimlachte, maar het was een triest lachje, een glimlach die Lexi pijn deed en haar eraan herinnerde dat ze een beetje beschadigd was. Het leven met mama had zijn sporen nagelaten. 'Het betekent dat je hier bij mij komt wonen. En ik denk dat je me van nu af aan maar beter gewoon Eva kunt noemen, want dat tante-gedoe begint me een beetje de keel uit te hangen.' Ze draaide zich om en wilde weglopen.

Lexi pakte haar tante bij haar dunne pols, voelde de fluweelzachte huid rimpelen in haar greep. Ze was het niet van plan geweest, had het beter niet kunnen doen, maar nu was het al te laat.

‘Wat is er, Lexi?’

Lexi kon de drie woordjes amper over haar lippen krijgen; ze voelden als stenen in haar samengeknepen keel. Maar ze moest ze uitspreken. Het moest. ‘Dank je wel,’ zei ze, en haar ogen prikten. ‘Ik zal je niet tot last zijn. Dat zweer ik.’

‘Je zult me vast wel tot last zijn,’ zei Eva, en uiteindelijk glimlachte ze. ‘Je bent tenslotte een tiener. Maar het geeft niet, Lexi. Het geeft niet. Ik ben heel lang alleen geweest. Ik ben blij dat je er bent.’

Lexi kon enkel knikken. Ook zij was heel lang alleen geweest.

Jude Farraday had de hele nacht geen oog dichtgedaan. Uiteindelijk, vlak voor zonsopkomst, gaf ze haar pogingen op. Ze duwde het lichtgewicht zomerdekbed van zich af, heel behoedzaam om haar slapende echtgenoot niet wakker te maken, stapte uit bed en liep de slaapkamer uit. Stilletjes deed ze de openslaande tuindeuren open en stapte naar buiten.

Haar achtertuin glinsterde van de dauw in het prille ochtendlicht. Fris groen gras liep schuin af tot aan een zanderig kiezelstrand. Daarachter was de Sound een reeks antracietgrijze golven die onafgebroken aan kwamen rollen, hun toppen oranje geschilderd door de dageraad. Op de tegenovergelegen oever vormden de Olympic Mountains een rafelige rand van roze en lila.

Ze stapte in de plastic tuinklompen die altijd bij de deur stonden en liep haar tuin in.

Dit stukje land was meer dan enkel haar grote trots. Het was haar heiligdom. Hier, gehurkt in de rijke zwarte aarde, plantte en verplantte ze, scheurde en snoeide ze. Binnen deze lage stenen muren had ze een wereld gecreëerd die volledig werd gedefinieerd door schoonheid en orde. De dingen die ze in deze grond plantte, bleven waar zij ze had neergezet. Ze wortelden diep in dit land. Al was de winter nog zo koud en bitter, de regen nog zo geselend, haar geliefde

planten kwamen telkens weer opnieuw tot leven, keerden terug met de seizoenen.

‘Jij bent vroeg uit de veren.’

Ze draaide zich om. Haar man stond op het stenen terras, vlak buiten hun slaapkamerdeur. In een zwarte boxershort, met zijn te lange, grijzende blonde haar nog warrig van het slapen, zag hij eruit als een of andere sexy hoogleraar klassieke talen of een rockster die zijn beste tijd heeft gehad. Geen wonder dat ze direct als een blok voor hem was gevallen, meer dan vierentwintig jaar geleden.

Ze schopte de oranje klompen uit en liep over het stenen pad van de tuin naar het terras. ‘Ik kon niet slapen,’ bekende ze.

Hij nam haar in zijn armen. ‘Het is de eerste schooldag.’

En daar had je het, het ‘ding’ dat als een inbreker in haar slaap naar binnen was geslopen en haar nachtrust had geruïneerd. ‘Ik kan gewoon niet bevatten dat ze naar de middelbare school gaan. Twee tellen geleden zaten ze nog in groep één.’

‘Het zal een interessante achtbaanrit worden om te zien wie ze worden in de komende vier jaar.’

‘Interessant voor jou,’ zei ze. ‘Jij staat langs de zijlijn te kijken naar de wedstrijd. Ik sta midden op het veld en krijg alle klappen. Ik ben als de dood dat er iets mis zal gaan.’

‘Wat kan er misgaan? Het zijn slimme, nieuwsgierige, liefhebbende kinderen. Ze hebben alles mee.’

‘Wat kan er misgaan? Je maakt een grapje, zeker? Het is... een gevaarlijke wereld, Miles. Tot nu toe hebben we ze kunnen beschermen, maar de middelbare school is een ander verhaal.’

‘Je zult de teugels een beetje moeten laten vieren.’

Het was typisch iets wat hij voortdurend tegen haar zei. Sterker nog: een heleboel mensen gaven haar hetzelfde advies en deden dat al jaren. Ze kreeg de kritiek dat ze de teugels van het ouderschap te strak aanhaalde, dat ze haar kinderen te veel domineerde, maar ze wist niet hoe ze moest loslaten. Vanaf het eerste moment waarop ze had besloten om moeder te worden, was het een heroïsche strijd geweest. Ze had drie miskramen gehad voordat ze de tweeling kreeg. Er was een tijd

geweest dat ze elke maand weer in een grauwe en depressieve roes belandde zodra ze ongesteld werd. En toen, een wonder: ze was weer zwanger geraakt. De zwangerschap was zwaar geweest, broos van het begin tot het eind, en ze was veroordeeld geweest tot bijna zes maanden bedrust. Iedere dag die ze in dat bed had gelegen, zich een voorstelling makend van haar baby's, had ze gezien als een oorlog, een gevecht op pure wilskracht. Ze had zich er vol overgave in vastgebeten. 'Nog niet,' zei ze ten slotte. 'Ze zijn pas veertien.'

'Jude,' zei hij zuchtend. 'Een beetje maar. Dat is alles wat ik zeg. Je controleert hun huiswerk iedere dag en je gaat mee naar ieder feestje en je organiseert alle schooluitstapjes. Je maakt hun ontbijt klaar en rijdt ze overal naartoe. Je maakt hun kamers schoon en wast hun kleren. Als ze hun klusjes vergeten te doen, probeer je het goed te praten en doe je ze zelf. Het zijn geen met uitsterven bedreigde vogeltjes. Laat ze een beetje los.'

'Wat moet ik dan loslaten? Als ik stop met huiswerk controleren, dan doet Mia helemaal niks meer. Of misschien moet ik stoppen met het bellen van de ouders van hun vrienden om te controleren of de kinderen wel echt zijn waar ze zeggen dat ze zullen zijn? Toen ik op de middelbare school zat, hadden we ieder weekend bierfeestjes, en twee van mijn vriendinnen zijn zwanger geraakt. Ik moet ze nu juist nog béter in de gaten houden, geloof me. Er kan zoveel misgaan in de komende vier jaar. Ik moet ze beschermen. Zodra ze naar de universiteit gaan, zal ik het rustiger aan gaan doen. Dat beloof ik.'

'De juiste universiteit,' zei hij plagerig, maar ze wisten allebei dat het niet echt een grapje was. De tweeling moest nog beginnen op de middelbare school en Jude was nu al begonnen met het vergelijken van universiteiten.

Ze keek naar hem op, wilde dat hij het zou begrijpen. Hij vond dat ze te veel bezig was met hun kinderen en ze begreep zijn bezorgdheid, maar ze was nu eenmaal moeder, en ze wist niet hoe ze daar nonchalant in moest zijn. Ze kon de gedachte niet verdragen dat haar kinderen zouden opgroeien net als zijzelf, met het gevoel dat er niet van hen gehouden werd.

‘Je lijkt totaal niet op haar, Jude,’ zei hij zacht, en ze was hem dankbaar omdat hij het zei. Ze leunde tegen hem aan. Samen zagen ze de dag aanbreken, en uiteindelijk zei Miles: ‘Nou ja, ik kan maar beter gaan. Ik heb een operatie om tien uur.’

Ze kuste hem innig en liep toen achter hem aan het huis binnen. Na een snelle douche droogde ze haar schouderlange blonde haar, bracht een dun laagje make-up aan en trok een verschoten spijkerbroek en een kasjmieren trui met een boothals aan. Ze deed de la van haar toilettafel open en haalde er twee ingepakte cadeautjes uit, eentje voor ieder van haar kinderen. Met de pakjes in haar hand liep ze de slaapkamer uit, de brede gang met de leistenen vloer in. Dankzij het ochtendlicht dat door de manshoge ramen naar binnen stroomde, leek het huis, dat voornamelijk bestond uit glas en steen en tropische houtsoorten, te gloeien van binnenuit. Op de begane grond viel in alle hoeken wel een of andere interieurschat te bewonderen. Jude had vier jaar lang met architecten en ontwerpers om de tafel gezeten om dit huis spectaculair te maken, en wat dat betreft had ze al haar dromen waargemaakt.

Boven was het een ander verhaal. Hier, boven aan de zwevende trap van steen met koper, was kinderland. Een gigantische multimediakamer, compleet met immense tv en pooltafel, domineerde de oostkant van het huis. Daarnaast waren er twee grote slaapkamers, ieder met een eigen badkamer.

Bij Mia’s slaapkamerdeur klopte ze plichtmatig en ging naar binnen.

Zoals verwacht trof ze haar veertienjarige dochter languit boven op de dekens in haar hemelbed aan, slapend. Overal lagen kleren, als granaatscherven van een of andere mythische explosie, op stapels en bergen en aan de kant geschopt. Mia was actief op zoek naar haar identiteit en iedere nieuwe poging vereiste een radicaal andere garderobe.

Jude ging op de rand van het bed zitten en streelde het zachte blonde haar dat over Mia’s wang viel. Heel even loste de tijd op. Plotseling was ze weer een jonge moeder die neerkeek op een engelachtig meisje

met maisgeel, zijdeachtig haar en een soepele grijns die overal als een schaduw achter haar tweelingbroer aan had gehobbeld. Ze waren net puppy's geweest, zoals ze over elkaar heen hadden gebuiteld in hun enthousiaste spel, onafgebroken kwetterden in hun geheime taal, lachten en van de bank en de trap en diverse schoten af tuimelden. Vanaf het allereerste begin was Zach de leider geweest van dit tweetal. Hij was als eerste gaan praten en deed dat nog steeds meer dan zijn zus. Mia had pas na haar vierde verjaardag voor het eerst een echt woord gezegd. Eerder was de noodzaak er niet geweest, want haar broer was er immers voor haar. Toen en nu.

Mia rolde zich slaperig om en deed haar ogen open, langzaam knipperend. Haar bleke, hartvormige gezicht met de schitterende jukbeenderen – die had ze van haar vader – was een acneslagveld waar geen enkele hoeveelheid verzorging tot nu toe iets aan had kunnen verbeteren. Om de slotjes van haar beugel waren veelkleurige elastiekjes gespannen. *'Hola, Madre.'*

'Vandaag is de eerste schooldag.'

Mia trok een gezicht. 'Joh. Je meent het.'

'Het wordt vast leuker dan de middenschool. Let maar op.'

'Dat zeg jij. Kan ik geen thuisonderwijs krijgen van jou?'

'Weet je nog, in groep acht? Toen ik je probeerde te helpen met je huiswerk voor rekenen?'

'Een ramp,' zei Mia somber. 'Maar dat zou nu beter kunnen gaan. Ik zou niet meer zo kwaad op je worden.'

Jude streelde haar dochters zachte haar. 'Je kunt je niet verstoppen voor het leven, Poppedeintje.'

'Ik wil me niet verstoppen voor het leven. Alleen voor de middelbare school. Het is net zwemmen met haaien, mam. Werkelijk. Ik kan wel een voet kwijtraken als ik niet uitkijk.'

Jude kon een glimlach niet onderdrukken. 'Zie je nou wel? Je hebt een geweldig gevoel voor humor.'

'Dat zeggen ze altijd als ze een lelijk meisje aan een afspraakje proberen te helpen. En bedankt, Madre. Trouwens, wat maakt het uit? Ik heb toch geen vrienden.'

‘Jawel, die heb je wel.’

‘Nee. Zach heeft vrienden die hun best doen om aardig te zijn tegen zijn sneue zusje. Dat is niet hetzelfde.’

Jarenlang had Jude hemel en aarde bewogen om haar kinderen gelukkig te maken, maar dit was een gevecht dat ze niet kon aangaan. Het was niet eenvoudig om het verlegen tweelingzusje te zijn van de populairste jongen van de school. ‘Ik heb een cadeautje voor je.’

‘Echt waar?’ Mia ging rechtop zitten. ‘Wat is het?’

‘Maak maar open.’ Jude gaf haar het ingepakte doosje.

Mia scheurde het papier eraf. In het doosje lag een dun roze leren dagboek met een glanzend koperen slot.

‘Ik had er ook een toen ik net zo oud was als jij, en ik schreef er alles in op wat ik meemaakte. Het kan helpen om dingen op te schrijven. Ik was ook verlegen, weet je.’

‘Maar jij was knap.’

‘Jij bent ook knap, Mia. Ik wou dat je dat zag.’

‘Ja hoor, tuurlijk. Puistjes en een beugel zijn helemaal in.’

‘Wees gewoon open tegen mensen, oké, Mia? Dit is een nieuwe school, maak er een nieuwe kans van, goed?’

‘Mam, ik ga al sinds groep één met dezelfde kinderen naar school. Ik denk niet dat een nieuw adres veel zal uitmaken. Bovendien heb ik geprobeerd om open te zijn... met Haley, weet je nog?’

‘Dat was meer dan een jaar geleden, Mia. Het heeft geen zin om je te focussen op de nare dingen die gebeuren. Vandaag is de eerste dag van de middelbare school. Een nieuw begin.’

‘Oké.’ Mia probeerde dapper te glimlachen.

‘Mooi. En nu je bed uit. Ik wil vandaag vroeg op school zijn, zodat ik je kan helpen om je kluisje te vinden en je naar het lokaal te brengen waar je het eerste uur les hebt. Je hebt wiskunde van meneer Davies en ik wil dat hij weet hoe goed je de WASL-test hebt gemaakt.’

‘Je gaat me níét naar de klas brengen. En mijn kluisje kan ik ook zelf wel vinden.’

Verstandelijk gezien wist Jude wel dat Mia gelijk had, maar Jude was nog niet zo ver dat ze kon loslaten. Nog niet. Er konden te veel

dingen misgaan. Mia was kwetsbaar, liet zich te makkelijk overdonderen. Stel dat iemand haar uitlachte?

Het was de taak van een moeder om haar kinderen te beschermen of ze het wilden of niet. Ze stond op. 'Ik zal praktisch onzichtbaar zijn. Geloof mij maar. Niemand zal zelfs maar in de gaten hebben dat ik er ben.'

Mia kreunde.